

Müstesna

– MESUT ÇİFTÇİ · 26 Eylül 2011

Keskinlikten hoşlanmayan kör bir bıçağın kesememe hikâyesidir insanın yeryüzü hikâyesi. İster zengin olsun, ister fakir, ister asil bir aileye mensup olsun, isterse avam bir aileye, ister dünyanın en güçlü ve an sağlıklı insanı olsun, ister dünyanın en zayıf ve en hasta insanı; kanın demir tadı alınacak ve paslı metal tadındaki yalnızlık yaşanılacaktır. İnsanların sık sık adaletinden şikâyet ettikleri dünya, tüm bedenlerin çürümesine, tüm kemiklerin erimesine şahit olacaktır. Cesetlerini yakarak bu lanetten kurtulmak isteyenler bile kurtulamayacak eninde sonunda toprağa varacaklardır. Hatta bu yaptıklarıyla asıl lanetliler kendileri olacaklar ve üzerlerine giydikleri ateşten elbiseden dolayı hiç pişman olmadıkları kadar pişman olacaklardır. Çünkü aslında yaşamak pişman olmaktır.

Her insan bir işe yaradığını zannederek yaşarken bir şeyleri mahvettiğinin farkında bile değildir. Mutlu olmak için zehir saçarız tüm gezegene, mutlu olamayacağız gerçeği bir yumruk gibi zihnimize dururken. Kendimize yalanlar söyleriz, insanlara yalanlar söyleriz, var olanlara yalanlar söyleriz, var olmayanlara yalanlar söyleriz. Sonra gerçekleri unutup yalanlarımızı ispatlamaya çalışırken tükeniverir ömrümüz. Bu yalardan oluşan kanser hücreleri büyüdükçe büyür hayatımızda. Acı çekeriz, irinlerini görürüz, kan revan içinde kalırız ama yine de vazgeçemeyiz yalanlarımızdan. Çünkü en büyük yalan içinde yaşadığımız hayatın ta kendisidir. Biz de bu yalana benzemek için çabalar dururuz. Ama bir yalanın içinde başka bir yalana inanmaya çalışmak kadar kötüsü yoktur.

Çürüyüp dökülmeyi bekleyen bembeyaz dişler gibi çürümeyi ve dökülmeyi bekler hayalleri insanın. Tüm hayalleri çürüyüp döküldüğünde takma dişler gibi sarılırız başkalarının hayallerine. Aslında o son model otomobil ya da o pahalı ev sizin hayaliniz değildi, hatırlamıyor musunuz? Tüm hayallerinizi yitirdiğinizde sarıldınız size satılan hayallere. Çünkü artık ne yapsanız olmuyordu. Yaşamak için hiçbir anlam kalmamıştı zihninizde. Akşam ezanı okunmuştu fakat sizin gidecek bir eviniz yoktu. Hepiniz sahipsiz çocuklardınız. Sahiplenilmek istiyordunuz, bir yerlere ait olmanın o anlatılmaz hazzını yaşamak için yaşamlarınızdan vazgeçebilirdiniz. Öyle de oldu zaten. Hepiniz karanlığı seçtiniz. Yaşamak diye adlandırdığınız her ne varsa hızlı ölmenin masum birer yoluydu. Yalan söylemeyin, farkındaydınız, biliyordunuz. Bile bile, mahsusuktan yuttunuz zokayı. Denizi sevmediğinizden değil elbette. Artık bu denizde nasıl yaşamayı unuttuğunuzdandı alıklığınız. Bu yüzden hayal dediğiniz süprüntülere ulaştığınız ilk anda sönuverdi hevesiniz.

Vücudunuzdaki o kanser hücrelerini besleyen sigaralar gibiydi yalanlarımız. Zararlı olduklarını da biliyorduk, bizi öldürdüklerini de. Peki, neden inanmak istedik? Hâlbuki inanılacak şey gayet açık ve karşımızdayken neden bu gerçekliğe sırtımızı dönüp kendi yalanlarımızı gerçek ilan ettik? Sonsuz ruhlarımızın sonlu bir dünyaya hapsedilmesini hazmedemememizden miydi bu isyan? Sabredemedik mi yoksa pes mi ettik? Tam da kurtulacakken hayat hapishanesinden, sonsuz eziyete mi heveslendik?

Kaşımamak yara olmayacak bu hayatı bile bile kaşımak nereden icap etti? Belki bir yumruk gibi inmeliydi gerçekler suratımıza. Kırılan kemik seslerini duyuyoruz oysa açılan damarlarımızdan süzülen ılık kanı. Bu paslı metal tadı çok aşikâr. Sevmek diye öldürmek bizim maharetimiz ne de olsa. Belki komik ama hala hayatımızda en kesin konuşan şey ölümün kendisidir. Şarkılar yalan söyler, şiirler yalan söyler, insanlar yalan söyler; anlatılanların tümü yalandır (bazıları müstesna). Tek gerçeğin ölüm olduğu bu sonu dünya da ölümden mi korkuyor sonsuz ruhlarımız?

İbret almak için hala çok küçük hissetmektedir insan kendisini. Oysa insan dünyayı avuçlarında şekillendirecek, kitlelere emredek ve yaşamak için öldürecek kadar büyüktür. Büyüklük küçüklüğünü görmekte gizli olsa da bunu göremeyecek kadar kör olan insan, maddeyi atomlarına parçalayacak kadar iyi görmektedir. Kendi çelişkisinin mahkûmudur insan, kendi yalanının kölesidir. Aslında anlamları birbirine karıştıran bir anlatıcının gölgesinden başka bir şey değildir. Yeryüzünün kabuğuna hapsedilmiş çürüyen bedenler, hayatları pahasına oynamaktadırlar yaşamak denilen oyunu. Kazananlara selam olsun...